

Imødekommenhed, som man her viser fra Nævnets Side, er der intet Hensyn taget til dets Opfattelse. Nævnet er blevet spurgt, men det er ikke blevet fulgt. Tabet af 1½ Mill. Kr. vil være endogsaa meget mærkbart, i Særdeleshed da man ikke er i Stand til her at give Anvisning paa nogen Kompensation. Der er ikke andet at gøre end enten at foretage en Kontingentforhøjelse eller en Nedskæring af Dagpengene, hvad jeg vil betragte som en meget stor Ulykke, fordi man herigennem rammer de allerdaarligst stillede af Sygekassemedlemmerne, nemlig dem, som er syge, og som trænger til Sygekassernes Hjælp. Dette mener jeg vilde være ganske uforsvarligt. I Henhold til Sygekasseloven er Maksimumsbeløbet for Dagpenge 6 Kr. Statistikken viser os imidlertid, at det er en meget lille Procent af Medlemmerne, som er forsikret for 5 eller 6 Kr. Der er kun 3,7 pCt., som har sikret sig fra 4 til 6 Kr., og af disse 3,7 pCt. falder kun en Brøkdel af 1 pCt. paa 5 og 6 Kr. Der er ikke færre end 43 pCt. af Mændene, som kun er forsikrede for 40 Ø. i Dagpenge. For Kvindernes Vedkommende ser dette naturligvis endnu mindre ud. Kvinderne har ogsaa mindre Indtægt, det skal indrømmes, men det fremgaar af Beretningen, at kun 1,2 pCt. af Kvinderne var forsikrede for Dagpenge fra 3 Kr. til 6 Kr., medens 38,5 pCt. var forsikrede for 40 Ø, og 19,7 pCt. var overhovedet ikke forsikrede for Dagpenge. Det forekommer mig, at dette taler sit ganske tydelige Sprog om, hvor uhyre vanskeligt Sygekassemedlemmerne har ved at udrede et saadant Kontingent, at de kan sikre sig en blot nogenlunde Dagpenge.

Efter at jeg nu har omtalt de direkte Nedskæringer, skal jeg omtale de Ændringer, som indirekte har ganske den samme Hensigt. Jeg nævner her først den skærpede Kontrol med, at Folk, som ikke er ubemidlede i Sygekasseforstand, ikke er Medlemmer af Sygekasser. I det oprindelige Lovforslag stod der, at hvert tredje Aar skulde der finde en Sammenligning Sted mellem Medlemslister og Skattelister, ens for hele Landet. Dette er nu blevet ændret til, at det kun gælder Landkommunerne og Byer med under 10 000 Indbyggere. For det øvrige Lands Vedkommende skal, som det for øvrigt allerede er nævnt, Sygekasserevisorerne udtage 10 pCt. af Sygekassemedlemmerne til Bedømmelse af, hvorvidt de har Ret til at være i Sygekassen eller ikke. Jeg tænker, at man mener hermed at kunne faa en stor Høst til Gunst for Statskassen, thi ellers vilde man vel neppe iværksætte dette indviklede

og meget kostbare Administrationsapparat. Allerede i Bilaget til Lovforslaget gør Sygekasseinspektøren opmærksom paa, at det vil være nødvendigt at faa mere Medhjælp til dette Arbejde, og hertil kommer, at Kommunerne og Sygekasserne jo ogsaa vil være tvungne til at faa mere Hjælp. Jeg tænker mig, at det vel ikke alene er af moralske Grunde, man vil have, at Folk, som ikke har Ret til at være Medlemmer af Sygekasserne, skal ud, det er vel ogsaa for at indvinde Penge, at man sætter hele det foreslaaede Apparat i Gang, saa noget mere, end Administrationen vil koste, er det vel Mening der skal indvindes ad denne Vej. Hvad nu selve Sagen angaar, maa jeg sige, at vi naturligvis fra vor Side mener, at naar der er fastsat visse Formue- og Indtægtsgrænser, saa er det Mening, at disse skal overholdes — vi Socialdemokrater er jo lovlydige Borgere. Men der er dog Forhold, hvor man ikke kan gaa rent rigoristisk frem. Man kan komme til at staa overfor Mennesker, som fra deres tidligste Ungdom har tilhørt en Sygekasse, og som først senere faar en Indtægt, der ligger lige over Grænsen. Bliver nu saadanne Mennesker i en senere Alder syge, vil de altsaa ikke kunne faa nogen som helst Hjælp fra den Kasse, som de har betalt til gennem en hel Række af Aar. Der er Omraader, hvor det ikke er muligt lige netop at slaa en Streg og sige: Dertil og ikke længer! Jeg vil ogsaa tro, at det bedømmende Udvalg, det saakaldte § 9-Udvalg, har ment, at man burde være meget varsom her. Men det er dog endelig slet ikke saadan, at det bedømmende Udvalg har betragtet de Grænser, der er sat, som noget, der blot hørte hjemme paa Papiret. Nej, det fremgaar af Beretningen, at der i 1925 slettedes, efter at der var nedsat Udvalg, 2 693 Personer og, uden at der var nedsat Udvalg, 2 958 Personer, altsaa i alt 5 651 Personer paa Grund af Bemidlethed. Jeg vil derfor mene, at de Bestemmelser, man i Øjeblikket har i Sygekasseloven, er tilstrækkeligt betryggende, i hvert Fald overfor dem, hvis Indtægter fjerner sig for meget fra den Grænse, der er sat. Være bliver det naturligvis — og det er vel dér, man venter sig den store Høst —, hvor Talen er om Personer, hvis Indtægter lige akkurat er naaet over Grænsen. For deres Vedkommende bliver altsaa de sidste hundrede Kroner, de tjener, nogle meget dyre Kroner. De animeres i alt Fald ikke til at tjene disse hundrede Kroner eller saa, i hvert Fald animeres de ikke til at opgive dem til Skattevæsenet. Nu vil jeg naturligvis ikke hermed sige, at saadan vil man bære sig ad.